

ми!... Кога дойдохте отъ Русе? Сама ли сте тукъ? На кой хотелъ сте слѣзли?... Тѣй ли скоро забравяте старитѣ си приятели, душице!... — каза господинътъ и приближи къмъ госпожата.

— Вагабонтино, махай се отъ тукъ! Не те познавамъ!

И тя стана прѣблѣднѣла, едно изгледа нахалния господинъ и тръгна бързо да си върви оплашена.

— Ехъ, тогава пъкъ, да се запознаемъ. Голѣма работа, санкимъ! Госпожо, защо се пъкъ толкова сърдите?!... О жестока красивице!...

Госпожата бързо отмина. Господинътъ я настигна.

— Госпожо, не желаете ли да Ви придружа и да направимъ една разходка изъ алеитѣ?

Дамата ускори стѣпките си и избѣга далечъ.

Господинътъ пакъ тръгна слѣдъ нея.

Тъкмо при завоя на една алея ги срѣщна едно друго лице. — Това бѣше мжжътъ на почтената госножа. Той ѝ се бѣ обѣщалъ, слѣдъ като излѣзе отъ работа, да я намѣри тукъ.

Мжжътъ и жената си нѣщо бързо заговориха.

Господинътъ, спрѣнъ на извѣстно разстояние, ги свободно гледаше. Види се, той не подозираше, че тамъ двамата сж мжжъ и жена; но когато срѣщна острия рѣшителенъ погледъ на съперника си, той бързо закрачи и се изгуби изъ алеитѣ.

Избѣгна се единъ сериозенъ скандалъ.

Дѣдо Генко чу и изгледа всичко, па се упяти вечъ за дома. До входа на градината, отлѣво, въ тѣсна и полутъмна алея, той зърна, че се разхождатъ момъкъ и една възрастна жена.

Момъкътъ бѣше намъ познатиятъ отпрѣди Стоянчо.

Той видѣ отдалечъ дѣда Генка, бързо се връцна назадъ и заобиколи отдолъ изъ шосето къмъ кавалерийскитѣ казарми. Старецътъ не го позна.

Извѣнъ прѣдъ самитѣ врата дѣдо Генко се сблъска съ единъ изпадналъ нѣмецъ, съ смачкана и раздрана капела, съ продѣнени панталони съ импровизирани закрѣпки — дошълъ въ Елдорадо да дири избѣгалото отъ